

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **S. K.**, narozen X, státní příslušník Ukrajiny, zastoupeného: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem AK Čechovský & Václavek a partn., se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2013, č.j. CPR-13821-5/ČJ-2012-930310-V238,

t a k t o :

- I** **Rozhodnutí ze dne 11. 1. 2013, č.j. CPR-13821-5/ČJ-2012-930310-V238 soud ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** **Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 8.228,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-28909/ČJ-2012-000022 ze dne 29. 6. 2012. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1) a 2) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) s dobou, po kterou nelze umožnit vstup žalobci na území členských států Evropské unie v délce tří let.. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu

s ustanovením § 118 odst. 1 tohoto zákona stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobci byla stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 citovaného zákona, a to do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a zákona správní orgán rozhodl, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce má především za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou materiální pravdy, kdy nebyl zjištěn skutečný stav věci dle § 3 správního řádu a dále nebyly dodrženy zákonné postupy v řízení, čímž došlo k porušení práva účastníka na spravedlivý proces. Zároveň má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Žalobce konkrétně namítá, že byl zkrácen na svém právu být seznámen s podklady pro rozhodnutí. V této souvislosti poukazuje na obsah spisového materiálu, z něhož vyplývá, že v řízení před orgánem první instance bylo prokazatelně nezákonně doručováno usnesení o ustanovení opatrovníka. Připomněl, že tuto skutečnost žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal, když na str. 3 uvedl, že: „*ustanovení opatrovníka a doručení rozhodnutí opatrovníku nebylo provedeno v souladu se zákonem, proto vzal odvolací správní orgán odvolání jako včas podané, neboť se ztotožňuje s konstatováním účastníka řízení v odvolání, že účastník řízení byl s obsahem rozhodnutí seznámen až dne 27.9.2010.*“ Žalobce má za to, že v důsledku tohoto nezákonného postupu, došlo k porušení práva seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Tuto argumentaci žalobce uvedl již v odvolání s tím, že žádal, aby žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, aby mohl doplnit důkazy.

Žalobce připouští, že ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se primárně dotýká řízení před správním orgánem prvního stupně, nicméně z dikce ustanovení § 93 správního řádu vyplývá, že pokud v hlavě VIII. správního řádu (zabývající se odvolacím řízením) není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I-IV, VI a VII části první zákona, tedy jednoznačně i ustanovení §36 odst. 3, zařazeném do hlavy III první části zákona. Tvrdí, že pokud neproběhlo seznámení se spisem před správním orgánem první instance, byl žalovaný jednoznačně povinen napadené rozhodnutí zrušit a vrátit správnímu orgánu první instance k novému projednání, anebo alespoň žalobce s podklady seznámit a poskytnout mu možnost se k němu vyjádřit. A to zvláště za situace, kdy žalobce je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

V návaznosti na výše uvedené žalobce dále namítá, že správní orgány v důsledku svých výše uvedených pochybení nezjistily stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a postupovaly tak v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu první instance nebylo zrušeno, nebyly řádně zjištěny okolnosti ohledně délky neoprávněného pobytu účastníka řízení na území ČR, ani doba, kdy zde údajně pobýval bez cestovního dokladu. Správní orgány obou instancí vycházely z hlediska výše uvedených informací pouze a výhradně z protokolu o vyjádření účastníka řízení, při kterém však nebyl přítomen tlumočník.

Tvrzení správního orgánu i žalovaného o délce neoprávněného pobytu i délce pobytu bez cestovního dokladu považuje žalobce za nepřezkoumatelné, jelikož nemá oporu v obsahu spisového materiálu.

Žalobce také namítal, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou povolení k dlouhodobému pobytu na území Polska, které vyvrací argumentaci správního orgánu ohledně absence jakékoliv snahy účastníka řízení legitimizovat svůj pobyt na území Evropské unie, respektive na území České republiky.

Žalobce namítá, že veškeré výše uvedené skutečnosti a argumenty mají vliv na posouzení délky zákazu pobytu na území ČR. Žalobci bylo totiž uloženo správní vyhoštění na tři roky, tedy v maximální možné míře, kterou zákon umožňuje, aniž by bylo toto rozhodnutí

adekvátně odůvodněno, respektive aniž by byly předloženy v tomto směru relevantní argumenty. I z tohoto důvodu žalobce považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil skutečný stav věci, a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Žalovaný uvedl, že v rámci sepsání protokolu o vyjádření ze dne 3. 3. 2012 žalobce uvedl adresu, na které na území České republiky pobývá, tedy Zborovská 26, Praha 5. Téhož dne žalobce převzal předvolání účastníka řízení na 11. 3. 2012. Dne 19. 3. 2012 byl žalobce opětovně předvolán k osobní účasti jako účastník řízení ve věci správního vyhoštění na 2. 4. 2012, nicméně správnímu orgánu I. stupně se vrátila tato zásilka jako nedoručena. Žalovaný poukázal na skutečnost, že součástí spisového materiálu je i úřední záznam o provedené pobytové kontrole na uvedené adrese, v rámci níž bylo zjištěno, že žalobce je na této adrese neznámý. Z toho důvodu správní orgán I. stupně usnesením ze dne 18. 4. 2012 ustanovil žalobci opatrovníka, a to Občanské sdružení pomoc jednomu člověku (pí. D.). Toto usnesení bylo opatrovníku doručeno dne 24. 4. 2012. Dne 30. 5. 2012 byl opatrovník vyzván v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí. Dne 29. 6. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním vyhoštění, s nabytím právní moci dne 19. 7. 2012. Následně se žalobce dne 27. 9. 2012 dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a byl seznámen s předmětným rozhodnutím.

Žalovaný uznává, že správní orgán I. stupně pochybil, když v rozporu se zákonem č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, nevyvěsil rozhodnutí o ustanovení opatrovníka na úřední desku. Nicméně má za to, že toto pochybení nebylo důvodem pro zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný doplnil, že v případě ustanovení opatrovníka postupoval správní orgán v souladu se zákonem, neboť žalobci se opakovaně nedařilo doručit písemnosti, na uváděné adrese se nezdržoval a bylo namístě postupovat v souladu s ustanovením § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Za této situace odvolání, které žalobce podal dne 1. 10. 2012, považoval žalovaný za včasné podané.

Žalovaný má za to, že nebylo namístě napadené rozhodnutí zrušit a vrátit k dalšímu projednání. K námitce žalobce, že žalovaný ve věci neprovedl dokazování ani neseznámil účastníky s obsahem spisového materiálu, uvádí žalovaný, že z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 24. 10. 2012 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně oznámení o převzetí právního zastoupení účastníka řízení a žádost o nahlédnutí do spisu. Dne 31. 10. 2012 bylo právnímu zástupci účastníka řízení umožněno pořídit si kopii spisového materiálu. Tato žádost byla doručena také žalovanému, přičemž poté, co byl doručen spisový materiál žalovanému, bylo umožněno právnímu zástupci opětovně nahlédnout do spisu dne 5. 12. 2012. Žalovaný dne 30. 11. 2012 vyzval právního zástupce žalobce, aby se v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřil k podkladovým materiálům, což právní zástupce učinil a doplnil dne 10. 12. 2012 odvolání.

Žalovaný se také neztotožňuje s námitkou žalobce, dle které měl provádět dokazování během odvolacího řízení. V této souvislosti poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné konstatoval, že správní orgán I. stupně zjistil skutečný stav věci, opatřil si potřebné podklady, a z toho důvodu nebyl důvod pro vedení dalšího dokazování ve smyslu ustanovení § 50 a násl. správního řádu.

Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že nebyly řádně zjištěny okolnosti délky neoprávněného pobytu účastníka řízení na území ČR, ani doba, kdy zde údajně pobýval bez cestovního dokladu. Poukázal na kopii cestovního dokladu žalobce, z níž je patrné, že cestovní doklad na jméno žalobce, byl vydán dne 26. 8. 1999 s platností do 26. 8. 2009. Sám

žalobce v protokolu o vyjádření uvedl, že neměl na území České republiky žádné vízum, proto si nevyřizoval nový pas.

K odkazu žalobce na nedostatečné vypořádání se žalovaného s námitkou ohledně povolení k dlouhodobému pobytu na území Polska, žalovaný uvádí, že se s ní zabýval již v rámci odvolacího řízení, kdy konstatoval, že žalobce si požádal o povolení k dlouhodobému pobytu na území Polska až v době zahájení řízení o správním vyhoštění, a proto nelze tento krok považovat za snahu žalobce legalizovat si svůj pobyt na území Evropské unie. Doplnil, že doloženým povolením k pobytu s platností od 18. 6.2012 do 22.05. 2014 potvrzuje skutečnost, že s ním nedisponoval v době zahájení řízení o správním vyhoštění. Tomu svědčí i fakt, že tuto skutečnost během vedeného řízení o správním vyhoštění nikterak nezminil.

Žalovaný také odmítá námitku žalobce, že správní orgány vycházely pouze a výhradně z protokolu o vyjádření účastníka řízení, při kterém navíc nebyl tlumočník. Poukazuje na podkladové materiály, z nichž jednoznačně vyplývá, že správní orgány vycházely z dostupných informačních zdrojů a vlastního šetření. Ohledně ustanovení tlumočníka žalovaný zmiňuje, že žalobce byl při zahájení správního řízení řádně poučen, přičemž poučení rozuměl, tlumočníka nežádal, neboť rozumí slovem i písmem, a toto stvrdil svým podpisem. Mimo to, je žalovaný toho názoru, že žalobce měl dostatek prostoru vznést jakoukoli námitku, do protokolu o vyjádření dne 3. 3.2012.

V ostatním námitkách žalovaný plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Argumentace žalobce směřuje především proti procesnímu pochybení správních orgánů. Zejména proti tomu, že v důsledku nesprávného postupu správního orgánu I. stupně při ustanovení opatrovníka, žalobce nebyl vyzván v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Za této situace neměl možnost v řízení před správním orgánem předložit důkazy a správní orgán tak nemohl zjistit skutečný stav věci. Žalobou napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné z toho důvodu, že se v něm žalovaný nevypořádal s argumenty, které žalobce zmínil v odvolání a z toho důvodu, že chybí odůvodnění ve vztahu k době, po kterou žalobci byl zakázán vstup na území Evropské unie.

Průběh správního řízení popsal žalovaný ve vyjádření k žalobě a lze na něj odkázat. Soud souhlasí s tím, že správní orgán pochybil při doručování usnesení ze dne 18. 4. 2012 o ustanovení opatrovníka, neboť jej nedoručil vyvěšením na úřední desce tak, jak určuje občanský soudní řád. Došlo tak k porušení správního řádu, nicméně je podstatné, zda tato vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že opatrovníkovi byla doručena výzva ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a vzhledem k tomu, že na ni nereagoval, správní orgán I. stupně vydal dne 29. 6. 2012 rozhodnutí. Jak bylo výše naznačeno, žalovaný vědom si této chyby, posoudil odvolání ze dne 1. 10. 2012 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně za včasné. Ze správního spisu vyplývá, že dne 31. 10. 2012 bylo právnímu zástupci umožněno nahlédnutí do spisu s tím, že byla pořízena kopie celého spisového materiálu. Další nahlížení do spisu proběhlo dne 19. 11. 2012. Následně byl správní spis postoupen žalovanému. Dne 5. 12. 2010 bylo právnímu zástupci opět umožněno nahlédnout do spisu a pořídit si z něj kopie. Výzvou ze dne 30. 11. 2010 žalovaný vyrozuměl právního zástupce o možnosti nahlédnutí do spisu, a to ve dnech od 4. 12. 2012 do 7. 12.

2012. Zároveň byl poučen, že mu bude poskytnuta lhůta pěti dnů ode dne, kdy mu bylo umožněno nahlédnout do spisu, k vyjádření se k podkladům. Dne 12. 12. 2010 bylo žalovanému doručeno doplněné odvolání. V této souvislosti soud zjistil z podání žalobce, že se snažil vyvrátit své tvrzení, z něhož vycházel žalovaný, že pobýval na území České republiky nelegálně od podzimu roku 2007. Uvedl, že se jednalo z jeho strany o omyl, že byl unavený a zřejmě nesprávně porozuměl otázce. Opravil své tvrzení s tím, že po celou dobu od 25. 8. 2006 pobýval v Polsku a že do České republiky přicestoval pouze na návštěvu ke kamarádům na víkend. S ohledem na tuto skutečnost požádal správní orgán, aby zohlednil ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Připomněl, že v Polsku mu byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání a v případě uložení správního vyhoštění by musel odcestovat na Ukrajinu. V doplněném odvolání žalobce namítal nesprávnost postupu při ustanovení opatrovníka s tím, že nebyly dány podmínky pro jeho ustanovení a že opatrovník byl nečinný.

Dne 11. 1. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval, že v případě žalobce byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť účastník řízení ode dne 27. 8. 2009, kdy mu skončila platnost cestovního pasu až do dne 3. 3. 2012 pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu, což potvrdil i v protokolu o vyjádření dne 3. 3. 2012.

Jak bylo výše uvedeno, pochybení správního orgánu I. stupně při ustanovení opatrovníka a doručování rozhodnutí neshledal žalovaný jako důvod pro to, aby prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a vráceno k novému projednání. Uvedené pochybení napravil odvolací orgán tím, že odvolání účastníka řízení vzal jako včas podané. Dále žalovaný vyvrátil tvrzení žalobce o nečinnosti ustanoveného opatrovníka a připomněl žalobci jeho povinnost hlásit adresu pobytu, obzvlášť za situace, kdy věděl o tom, že s ním bylo zahájeno správní řízení.

K námitce žalobce, dle které není pravdou, že na území České republiky pobývá nelegálně od podzimu 2007, jak uvedl při ústním jednání, žalovaný připustil skutečnost, že řízení o správním vyhoštění představuje jistý tlak. Nicméně nezjistil, že by účastník řízení během správního řízení cokoliv namítal, naopak se správním orgánem I. stupně plně spolupracoval, do protokolu pořízeném při ústním jednání dne 3. 3. 2012 vypovídal, přičemž tlumočnicka nežádal. Z toho důvodu označil tvrzení žalobce v odvolání, že přicestoval na návštěvu ke kamarádům, za účelové.

Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobce, dle které je napadené rozhodnutí nepřiměřené, neboť pobýval na území České republiky pouze tři dny. V této souvislosti opět odkázal na protokol o vyjádření ze dne 3. 3. 2012, kdy účastník řízení uvedl, že v České republice pobýval s přestávkami od podzimu 2007. Žalovaný konstatoval, že v případě účastníka řízení, který pobýval na území České republiky od podzimu roku 2007 do dne 3. 3. 2012 bez platného víza, a od 27.08.2009 do dne 3. 3. 2012 bez platného cestovního dokladu, dále neměl sjednáno zdravotní či sociální pojištění, nebylo mu vydáno povolení k zaměstnání, lze považovat opatření ve formě správního vyhoštění z území členských států Evropské unie stanovenou na dobu 3 let, za přiměřenou. Dodal, že v případě žalobce se nejedná o první porušení zákonných ustanovení na území České republiky, neboť součástí spisového materiálu je i rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 06.10.2004, č.j. SCPP-3863/PH-OPK3-SV- 2004, kterým bylo účastníku řízení dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti 3 roky, do 6.10.2007.

K námitce žalobce, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí již disponoval povolením k dlouhodobému pobytu na území Polska, žalovaný ověřil, že žalobci byl povolen pobyt s platností ode dne 18. 6. 2012 do dne 22. 5. 2014, č. RP7039474 za účelem zaměstnání. Připomněl však, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno dne 3. 3. 2012 z důvodu

neoprávněného pobytu účastníka řízení (bez platného víza v období od 4. 9. 2006 do dne 3. 3. 2012 a bez platného cestovního dokladu od 27. 8. 2009 do dne 3. 3. 2012). V této souvislosti žalovaný znovu poukázal na vyjádření žalobce ohledně doby přicestování do ČR se závěrem, že správní řízení o správním vyhoštění není vedeno za neoprávněný pobyt v období od 18. 6. 2012, ale za období předcházející, tj. od podzimu 2007 do 3. 3. 2012. K tvrzené povinnosti žalobce v případě uložení správního vyhoštění opustit i Polsko, tedy zemi, kde již delší dobu legálně pobývá, žalovaný znovu argumentoval tím, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno dne 3. 3. 2012 s tím, že sám správnímu orgánu popsal své protiprávní jednání v protokolu o vyjádření. Podle žalovaného musel předpokládat, že bude následovat postih. Odvolacímu orgánu nebylo zřejmé, proč si o pobyt v Polsku požádal až v průběhu řízení o správním vyhoštění, když dle jeho vyjádření na území Polska žil od roku 2006.

Žalovaný označil rozhodnutí o správním vyhoštění za přiměřené i z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života, a to s ohledem na tvrzení žalobce, že na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž má účastník řízení vyživovací povinnost, nebo ji má v péči. Dodal, že žalobce má na Ukrajině matku, která bydlí se svým přítelem, přičemž v případě návratu na Ukrajinu by mohl bydlet ve vlastním bytě. Na závěr konstatoval, že žalobce na území České republiky nemá žádné příbuzné, nemá zde vyživovací povinnost, ani žádné jiné vazby, závazky či pohledávky, jeho zdravotní stav je dobrý, žádné návykové látky, či léky neužívá.

Žalovaný neshledal, že rozhodnutím došlo k porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce si na území České republiky nevybudoval natolik pevné společenské, kulturní či sociální vazby, které by bránily vycestování z území České republiky.

Soud se zabýval nejprve otázkou, zda pochybení, kterého se dopustil správní orgán I. stupně při doručování usnesení o ustanovení opatrovníka, mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak bylo výše uvedeno, žalovaný si byl vědom nesprávnosti postupu, a proto uznal opožděně podané odvolání, za včasné. Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že právní zástupce žalobce několikrát využil svého práva k nahlédnutí do spisu. Před plánovaným vydáním rozhodnutí žalovaný jej vyzval, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí a umožnil mu se k nim vyjádřit. Je třeba připomenout, že tohoto práva žalobce využil, když dne 12. 12. 2012 podal doplněné dovolání. Je pravdou, že právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí patří mezi esenciální práva účastníků řízení. Nicméně je třeba také připomenout, že řízení prvostupňové a odvolací tvoří jeden celek a soud posuzuje zákonnost postupů správních orgánů dohromady. Podle názoru soudu za situace, kdy odvolací orgán rozhodoval o odvolání na podkladě materiálů, které měl již prvostupňový správní orgán a vycházel ze stejných zjištění, nebyla porušena zásada dvojinstančnosti a nedošlo ani k porušení práv žalobce. Soud má za to, že žalovaný zhojil svými kroky pochybení správního orgánu, když před vydáním odvolacího rozhodnutí vyzval žalobce ve smyslu zmiňovaného ustanovení. Podle názoru soudu v důsledku nesprávného postupu správního orgánu I. stupně nedošlo ani k porušení ustanovení § 3 správního řádu, dle něhož je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě měl žalobce dostatek prostoru k tomu, aby předložil důkazy, přičemž i správní orgán postupoval tak, aby zjistil skutečný stav věci.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že v řízení měl mít žalobce ustanoveného tlumočníka, neboť nerozuměl. Podle § 16 odst. 3 správního řádu má právo na tlumočníka ten, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání. Správní orgán je sice povinen, dle § 4 odst. 3 správního řádu, s dostatečným předstihem informovat dotčené osoby o úkonu (respektive o právech např. na tlumočníka), ale jen v tom případě, kdy je to nezbytné k hájení

jejich práv a zároveň pokud tím není ohrožen účel prováděného úkonu. Z tohoto ustanovení lze dovodit, že pokud žalobce při podání vysvětlení i během ústního jednání prohlásil, že ovládá jednací jazyk jak mluveným, tak částečně psaným slovem, správní orgán žalobce nemusel poučovat o právu na tlumočníka, jelikož to nebylo nezbytné k ochraně jeho práv. Ze správního spisu soud nezjistil, že by žalobce v jakékoliv fázi řízení prohlásil, že by neovládal český jazyk. Povinnost určit tlumočníka vzniká správnímu orgánu pouze tehdy, pokud by účastník řízení pro jazykovou bariéru nemohl účinně obhajovat svá práva v řízení před správním orgánem. Potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí z řízení vyplynout sama, v daném případě však tato situace nenastala.

Co se týká nepřiměřenosti rozhodnutí soud uvádí, že otázka přísnosti či správnosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí. V ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jsou promítnuty mezinárodní závazky, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy, podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. II. ÚS 178/98). Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci Daliova a další proti Francii (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážít, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.

Soud shledal pochybení správních orgánů v tom, že zde chybí řádné odůvodnění ve vztahu k zásadě proporcionality. Lze tedy souhlasit se žalobcem v tom, že v této části je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rozhodnutí nelze odůvodnit jen poukazem na délku doby neoprávněného pobytu a povinnosti účastníka řízení uvědomit si možný důsledek svého protiprávního jednání. Naopak je třeba, aby správní orgán zvážil závažnost deliktu-porušení pobytového režimu ve vztahu k délce pobytu žalobce na území ČR a zejména s ohledem na okolnosti případu. Je třeba připomenout, že žalobce se snažil nalézt vhodné řešení jeho pobytu. Na druhou stranu nelze popřít, že musel počítat s tím, že tím vyjde jeho dosavadní neoprávněný pobyt najevo. Správním orgánům lze vytknout to, že v odůvodnění jejich rozhodnutí chybí úvaha o tom, zda na základě zjištěných skutečností žalobce představuje vážné nebezpečí pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost v České republice, když v průběhu správního řízení mu byl v Polsku povolen pobyt s platností ode dne 18. 6. 2012 do dne 22. 5. 2014, č. RP7039474 za účelem zaměstnání. V odůvodnění rozhodnutí chybí argumenty, zda je takové opatření nezbytně nutné pro ochranu veřejného zájmu a zda by nebylo možné uložit jinou adekvátní sankci, například postih za spáchaný přestupek a udělení výjezdního příkazu, na jehož základě by měl povinnost z území ČR vycestovat.

Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje náležitosti, které jsou předepsány správním řádem, zejména chybí úvahy, pro které správní orgán rozhodl o adekvátnosti udělení správního vyhoštění, soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony (§ 11 písm. a, d, vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f, vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění od 1. 1. 2013) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.428,- Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 8.228,- Kč.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. března 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová